

EXPUNERE DE MOTIVE

Prin intermediul prezentei propuneri legislative, se intenționează realizarea unor modificări în ceea ce privește articolele 11, 21, 22 și 23 din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, cu modificările și completările ulterioare.

Intervenția legislativă are ca element determinant faptul că, prin interpretarea prevederilor acestei norme legale, există la nivelul instanțelor de judecată, hotărâri definitive care dispun în mod diferit în ceea ce privește soluționarea litigiilor în care, situații similare (daune apărute ca urmare a producerii unor accidente auto), astfel că justițiabilului i se naște un sentiment de nedreptate și neîncredere în sistemul de justiție.

Mai exact, unele instanțe de judecată nu consideră a fi daune materiale cheltuielile viitoare pe care va trebuie să le suporte victima unui accident rutier cu recuperarea sau refacerea stării de sănătate, precum, dar fără a se limita, investigații medicale, tratamente medicamentoase, terapii de recuperare, achiziționarea de orteze, proteze, scaune rulante, etc.

De asemenea, nu sunt considerate daune materiale nici cheltuielile viitoare pe care rudele unei victime decedate a unui accident rutier vor trebuie să le suporte cu ritualurile religioase, precum și costurile necesare realizării monumentului funerar.

În acest context, în care persoanele prejudiciate nu își pot permite achitarea costurilor operațiunilor anterior menționate, iar acestea nu sunt considerate daune materiale se ajunge în situația de inechitate în care fie nu mai sunt accesate, deși sunt imperios necesare, fie sunt accesate ulterior primirii despăgubirilor morale, care astfel sunt utilizate pentru acoperirea unor prejudicii materiale, daune morale fiind transformate în daune materiale.

Este evidentă inechitatea creată prin aceea că, sumele de bani oferite persoanelor prejudiciate, care ar trebuie să acopere suferințele morale suportate, ajung să acopere doar prejudicii materiale.

Spre exemplificare, amintim art. 11 alin. (2) al Legii nr. 132/2017, care stabilește că:

„Fără a se depăși limitele de răspundere prevăzute în contractul RCA, în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (4) și (5) și în condițiile în care evenimentul asigurat s-a produs în perioada de valabilitate a contractului RCA, asiguratorul RCA acordă despăgubiri în bani pentru:

a) vătămări corporale sau deces, inclusiv pentru prejudicii fără caracter patrimonial;

b) prejudicii materiale, inclusiv costuri de radiere și înmatriculare, costuri cu taxe de timbru, cheltuieli cu limitarea prejudiciului, dovedite cu acte, cheltuieli aferente diminuării valorii vehiculului după reparații, dovedite cu acte sau expertiză;

c) costuri privind readucerea vehiculului la starea dinaintea evenimentului asigurat, dovedite cu documente emise prin sisteme specializate sau prin documente emise în condițiile legii;

d) prejudicii reprezentând consecința lipsei de folosință a vehiculului avariata, inclusiv înlocuirea temporară a vehiculului, pe baza opțiunii persoanei prejudiciate;

ROMANIA

e) cheltuieli de judecată efectuate de către persoana prejudiciată sau cheltuieli aferente în cazul soluționării alternative a litigiului dacă soluția este favorabilă persoanei prejudiciate;

f) cheltuielile legate de transportul vehiculului avariât, aparținând terțului păgubit, de la locul accidentului la locația în care se găsește centrul de constatare daune, la unitatea reparatoare aleasă de păgubit în vederea reparării vehiculului, cel/cea mai apropiat/apropiată de locul producerii accidentului sau de domiciliul persoanei prejudiciate, după caz, dacă respectivul vehicul nu se mai poate deplasa prin mijloace proprii, iar asigurătorul nu asigură transportul.,,

Așadar, cheltuielile materiale viitoare, cu caracter cert, necesare recuperării sau refacerii stării de sănătate ori efectuării ritualurilor religioase nu au fost avute în vedere de legiuitor la momentul emiterii actului normativ, impunându-se prezenta intervenție legislativă, astfel încât asigurătorii ori instanțele de judecată să poată despăgubi victimele sau rudelor acestora, în caz de deces, inclusiv cu sumele necesare acoperii acestui prejudiciu cert.

De asemenea, instanțele de judecată dispun în mod aleatoriu, cu privire la momentul efectiv de la care obligația de despăgubire trebuie să fie stinsă de către asigurator, precum și momentul de la care partea prejudiciată este îndreptățită să solicite achitarea unor penalități de întârziere.

La acest moment, alin. (4) al art. 21 din Legea nr. 132/2017 prevede faptul că „Despăgubirea se plătește de către asigurătorul RCA în termen de 10 zile de la data acceptării ofertei de despăgubire prevăzută la alin. (1) lit. a) sau de la data la care asigurătorul RCA a primit o hotărâre judecătorească definitivă sau acordul entității de soluționare a litigiului cu privire la suma de despăgubire pe care este obligat să o plătească. Documentele care stau la baza cererii de despăgubire sunt stabilite prin reglementări ale A.S.F.”, iar alin. (5) că „Dacă asigurătorul RCA nu își îndeplinește obligațiile în termenul prevăzut la alin. (4) sau și le îndeplinește defectuos, inclusiv dacă diminuează nejustificat despăgubirea sau întârzie achitarea despăgubirii, acesta este obligat la plata unor penalități de 0,2% pe zi de întârziere calculate la nivelul sumei de despăgubire convenită sau la diferența de sumă neachitată. Plata penalităților se face odată cu plata despăgubirii.

Pentru a evidenția importanța acestui demers legislativ, în sensul corectării prin modificare și completare a articolului 21, actul normativ definește accidentul de vehicule ca fiind un eveniment în care a fost implicat cel puțin un vehicul în urma căruia au rezultat prejudicii materiale și/sau vătămarea sănătății și a integrității corporale ori decesul uneia sau mai multor persoane și cererea de despăgubire, ca fiind documentul prin care partea prejudiciată sau asiguratul formulează către asigurătorul RCA sau către BAAR pretențiile de despăgubire.

Din punct de vedere statistic, conform datelor existente pe site-ul oficial al Institutului Național de Statistică, în cursul anului 2021 s-au înregistrat 26805 accidente de circulație rutieră cauzatoare de vătămări corporale, rezultând un număr de 35012 persoane accidentate, din care 5,1% persoane accidentate mortal. Față de anul 2020, numărul persoanelor rănite a crescut cu 19,0%, cel al accidentelor de circulație rutieră cauzatoare de vătămări corporale cu 17,4%, iar cel al persoanelor accidentate mortal a crescut cu 8,1%.

Indiferent de efectele generate, dacă ne raportăm doar la accidentele de circulație grave, soldate cu decesul unor persoane, fără a lua în calcul numărul total de accidente rutiere care au generat daune materiale, trebuie să ținem cont de faptul că, toate evenimentele de această natură conduc către formularea unei

cereri de despăgubire care, în contextul respingerii de către asiguratorul RCA, a pasivității acestuia, sau prin formularea unor oferte de despăgubiri derizorii în raport cu consecințele evenimentului, formează obiectul unui litigiu.

Așadar, prin dispozițiile interpretabile conținute de articolul 21 al Legii nr. 132/2017, se poate ajunge în situații în care persoanele prejudiciate, după producerea unui eveniment rutier care poate avea ca urmare, de multe ori, un număr ridicat sau nu, de zile de îngrijiri medicale sau care, în urma evenimentului rutier, dobândesc un handicap sau o lipsă de capacitate adaptativă, sunt nevoite să aștepte obținerea unei hotărâri judecătorești definitive pentru a putea primi despăgubirile cuvenite, iar asiguratorul să nu suporte nicio consecință a atitudinii sale fie pasive, fie prin care a diminuat nejustificat cuantumul daunelor solicitate de victime ori rudele acestora.

O astfel de situație, inoportună, contribuie la construirea unei practici neunitare a instanțelor de judecată or, după cum este bine cunoscut, instanțele ar trebui ca în cauzele civile identice și din punct de vedere al cererilor și pretențiilor evidențiate în petitul acțiunilor introductive, să înlăture incertitudinea juridică, fiind determinat astfel dreptul și obligația corelativă, la o interpretare unitară a legii.

În egală măsură, se impune promovarea acestei propuneri legislative și ținând cont de faptul că prevederile alin. (1) al art. 34 din Legea nr. 24/2000, stabilesc faptul că actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie, în așa fel încât să nu lase loc interpretării juridice diferite.

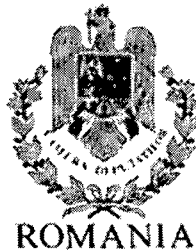
Pentru a demonstra, atât oportunitatea acestui demers legislativ, cât și necesitatea adoptării lui, vom indica anumite aspecte cuprinse în minuta Întâlnirii președinților secțiilor specializate (foste comerciale) ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel din anul 2021, referitoare la interpretarea prevederilor alin. (4) și (5) ale articolului 21 din Legea nr. 132/2017, după cum urmează:

„Problema de practică neunitară vizează momentul de la care curg penalitățile de întârziere în condițiile în care asiguratorul RCA formulează obiecțiuni netemeinice sau plătește parțial despăgubirea solicitată.

Într-o opinie, care se conturează a fi majoritară, în măsura în care se constată de către instanță că obiecțiunile formulate de către asiguratorul RCA sunt nejustificate, penalitățile de întârziere vor fi datorate de la data la care a expirat termenul de 40 de zile de la data comunicării cererii de despăgubire, compus din 30 de zile pentru formularea obiecțiunilor și 10 zile pentru efectuarea plății.

S-a considerat că nu poate fi primită interpretarea conform căreia penalitățile sunt în acest caz începând cu expirarea termenului de 10 zile calculat de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, deoarece această interpretare este valabilă doar în ipoteza în care întinderea despăgubirilor este stabilită de instanță, ceea ce în mod evident nu este cazul în situația dedusă judecătii, în care pârâtei i s-a solicitat repararea unui prejudiciu dovedit cu documente justificative.

O altă interpretare ar permite societăților de asigurare să formuleze de fiecare dată o notificare formală de refuz la plată a despăgubirilor solicitate, obținând astfel o exonerare de la plata penalităților de întârziere datorate pentru un interval mare de timp, ceea ce nu poate fi de conceput, intenția legiuitorului

ROMANIA

prin instituirea penalităților de întârziere în procent de 0,2%/zi fiind aceea de a determina societățile de asigurare să plătească despăgubirile convenite. Într-o altă opinie, s-a apreciat că în măsura în care se formulează obiecțiuni, penalitățile vor curge de la momentul rămânerii definitive a hotărârii, întrucât art. 21 alin. 4 teza a doua din Legea nr. 132/2017 nu face nici o distincție între ipoteza în care instanța apreciază întemeiate obiecțiunile și cea în care achiesează la criticile asiguratorului RCA.

Opinia Institutului Național al Magistraturii:

Credem că este esențială, în speță, interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 132/2017, referitoare la soluționarea cererii de despăgubire:

(1) În termen de 30 de zile de la data înaintării cererii de despăgubire de către asigurat ori de către partea prejudiciată, asiguratorul RCA este obligat:

a) fie să răspundă cererii părții solicitante, formulând în scris o ofertă de despăgubire justificată, transmisă cu confirmare de primire, în cazul în care se dovedește răspunderea asiguratului în producerea riscurilor acoperite prin asigurarea RCA, iar prejudiciul a fost cuantificat;

b) fie să notifice părții prejudiciate în scris, cu confirmare de primire, motivele pentru care nu a aprobat, în totalitate sau parțial, pretențiile de despăgubire.

(2) Dacă în termen de 30 de zile de la depunerea cererii de despăgubire de către partea prejudiciată ori de către asigurat, asiguratorul RCA nu a notificat părții prejudiciate respingerea pretențiilor de despăgubire, precum și motivele respingerii, asiguratorul RCA este obligat la plata despăgubirii.

(...)

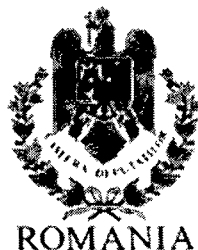
(4) Despăgubirea se plătește de către asiguratorul RCA în termen de 10 zile de la data acceptării ofertei de despăgubire prevăzută la alin. (1) lit. a) sau de la data la care asiguratorul RCA a primit o hotărâre judecătorească definitivă sau acordul entității de soluționare a litigiului cu privire la suma de despăgubire pe care este obligat să o plătească. Documentele care stau la baza cererii de despăgubire sunt stabilite prin reglementări ale A.S.F.

(5) Dacă asiguratorul RCA nu își îndeplinește obligațiile în termenul prevăzut la alin. (4) sau și le îndeplinește defectuos, inclusiv dacă diminuează nejustificat despăgubirea sau întârzie achitarea despăgubirii, acesta este obligat la plata unor penalități de 0,2% pe zi de întârziere calculate la nivelul sumei de despăgubire convenită sau la diferența de sumă neachitată. Plata penalităților se face odată cu plata despăgubirii.

Din analiza dispozițiilor alin. (1) rezultă că legiuitorul a obligat pe asigurator la acțiune, fiind posibile una dintre cele două ipoteze legale: formularea în scris a unei oferte de despăgubire justificate - lit. a) sau respingerea motivată a pretențiilor - lit. b).

Așadar, decizia legiuitorului este aceea de a nu permite asiguratorului de a fi inactiv, acesta trebuind să opteze fie pentru plata despăgubirilor, fie pentru respingerea motivată a pretențiilor și având și sarcina încunoștințării persoanei păgubite cu privire la conduita sa (prin corespondență transmisă cu confirmare de primire).

Alineatul 4 stabilește în mod previzibil scadența obligației de plată a despăgubirilor pentru fiecare dintre cele două ipoteze alternative în care asiguratorul acționează; este vorba de momentul împlinirii unui termen de 10 zile de la data acceptării ofertei de despăgubire prevăzută la alin. (1) lit. a) sau

de la data la care asigurătorul RCA a primit o hotărâre judecătorească definitivă sau acordul entității de soluționare a litigiului cu privire la suma de despăgubire pe care este obligat să o plătească (apreciem că aceste demersuri judiciare sunt derulate inclusiv ca urmare a respingerii motivate a pretențiilor – așadar, și pentru ipoteza de la alin. (1), lit. b).

De asemenea, atingerea scopului cu privire la conduita activă a asigurătorului, obligatorie potrivit alin.(1), este consolidată de legiuitor prin dispozițiile alin.(2), în sensul că instituie cea mai energică sancțiune, respectiv ajungerea la scadență a obligației de despăgubire chiar la data împlinirii termenului de 30 de zile de la depunerea cererii de despăgubire. Norma operează numai în situația expres prevăzută de textul analizat, și anume în ipoteza în care asigurătorul nu formulează răspunsul de respingere motivată a pretențiilor, ceea ce înseamnă că nu își îndeplinește obligația prevăzută la alin. (1), lit. b).

În această situație, inacțiunea asigurătorului generează exigibilitatea creanței persoanei păgubite, respectiv determină ca obligația proprie de despăgubire să devină scadentă; iar data scadenței se determină potrivit dispozițiilor speciale ale alin. (2).

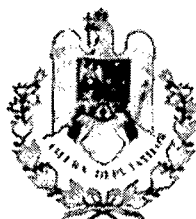
Observăm că pentru fiecare dintre conduitele posibile ale asigurătorului (formularea unei oferte de despăgubire, respingerea motivată a pretențiilor de despăgubire și neefectuarea notificării respingerii solicitării de despăgubire) legea a prevăzut momente diferite de la care încep să curgă penalitățile de întârziere, prevăzute la art. 21 alin. (5), corespunzătoare scadenței obligației de plată a despăgubirilor pentru fiecare dintre ipotezele legale (a se vedea alin. (3) și (4) ale aceluiași articol).

În prezenta analiză interesează ipoteza în care asigurătorul respinge pretențiile motivate și execută obligațiile legale aferente acestei decizii – alin. (1) lit. b), efectul fiind acela de amânare a momentului de la care curg penalitățile, care implică primirea unei hotărâri judecătorești definitive sau a acordului entității de soluționare a litigiului cu privire la suma de despăgubire pe care este obligat să o plătească.

Se observă că acest efect nu depinde de caracterul întemeiat al motivelor de respingere (al obiecțiunilor), în condițiile în care normele analizate nu impun o asemenea distincție; dacă am interpreta că această ipoteză se aplică numai în cazul unor obiecțiuni întemeiate, în concret, textul de la alin. (4) teza a II-a nu ar mai fi incident niciodată deoarece obiecțiunile, fiind eficiente, vor înlătura sau limita obligația de plată a despăgubirilor după cum a arătat asigurătorul în răspunsul său de respingere, astfel că nu s-ar mai pune problema curgerii unor penalități.

Or, prin dispozițiile exprese de la alin. (4) teza a II-a, legiuitorul a adoptat soluția distinctă a curgerii penalităților în funcție de data primirii unei hotărâri definitive sau a unui acord al entității de soluționare a litigiului tocmai în considerarea conduitei permise a asigurătorului de a respinge motivat pretențiile, durata amânării curgerii penalităților fiind egală cu durata demersului în cadrul căruia se tranșează caracterul întemeiat sau neîntemeiat al obiecțiunilor.

Fără îndoială că este pertinentă observația potrivit căreia nu trebuie să se permită societăților de asigurare să formuleze o notificare formală de refuz la plată a despăgubirilor solicitate, obținând astfel o exonerare de la plata penalităților de întârziere datorate pentru un interval mare de timp, intenția

ROMANIA

legiuitorului prin instituirea penalităților de întârziere în cuantum de 0,2%/zi fiind aceea de a determina societățile de asigurare să plătească despăgubirile cuvenite.

În acest caz, se impune o distincție în cadrul ipotezei respingerii motivate a pretențiilor de despăgubire, dar nu din perspectiva caracterului întemeiat/neîntemeiat al obiecțiunilor, ci din perspectiva conduitei abuzive a societății de asigurare.

În raport cu aceste dispoziții, emiterea unei notificări de respingere formală (cu rea-credință) a pretențiilor de despăgubire, în scopul exclusiv de a se produce efectul de amânare a curgerii penalităților datorate, creează premisele reale pentru analiza unei asemenea conduite, situație în care trebuie să reținem că această executare necorespunzătoare a obligației echivalează cu o neexecutare a obligației.

În acest caz, apreciem că societatea de asigurare nu se regăsește în situația juridică de la alin. (1) lit. a) (a asiguratorului care formulează o ofertă de despăgubire și efectuează plata), ci în situația juridică de la alin. (2) (a asiguratorului care a respins pretențiile, dar nu a notificat părții prejudiciate respingerea acestora, precum și motivele respingerii).

Pe cale de consecință, chiar dacă am aprecia că efectele juridice produse potrivit alin. (2) se întemeiază pe o prezumție privind acceptarea ofertei de despăgubire, nu există niciun temei pentru a apela la dispozițiile aplicabile în cazul formulării exprese a ofertei (în concret. alin. (4) - 10 zile de la data acceptării ofertei de despăgubire prevăzută la alin. (1) lit. a)) întrucât este prevăzută o regulă expresă chiar pentru cazul concret al pasivității asiguratorului.

Astfel, în această ipoteză, vom aplica dispozițiile speciale ale alin. (2).

În concluzie, opinia INM este în sensul că, în situația respingerii pretențiilor de către asigurator, penalitățile datorate de asiguratorul RCA potrivit art. 21 alin. (5) curg după cum urmează:

- în ipoteza în care asiguratorul a respins motivat pretențiile, efectuând obiecțiuni serioase și rezonabile, acesta a executat obligația prevăzută de alin. (1) lit. b) indiferent de caracterul întemeiat sau neîntemeiat al acestora, iar penalitățile încep să curgă din ziua următoare celei la care se împlinește termenul de 10 zile de la data la care asiguratorul RCA a primit o hotărâre judecătorească definitivă sau acordul entității de soluționare a litigiului cu privire la suma de despăgubire pe care este obligat să o plătească;

- în ipoteza în care asiguratorul a respins pretențiile, dar soluția aleasă și motivele sunt de ordin formal, în scopul exclusiv de a se produce efectul de amânare a curgerii penalităților datorate, penalitățile încep să curgă din ziua următoare celei la care se împlinește termenul de 30 zile de la data înaintării cererii de despăgubire de către asigurat ori de către partea prejudiciată. „

În lumina celor de mai sus, considerăm a fi evidentă necesitatea modificării normei legale supusă atenției legislației actuale, prezenta formă este aptă de a conduce la interpretări diferite și totodată conducând la „golirea de sens” a dispozițiilor art. 21 alin. (1) lit. a) și b), încurajând astfel asiguratorii RCA să nu dea curs obligațiilor căzute în sarcina lor după comunicarea unei avizări de daună și respectiv cerere de despăgubire.

Din analiza jurisprudenței conturată în astfel de spețe, marea majoritate a deciziilor adoptate de instanțele de judecată, care, la soluționarea în fond a litigiului au obligat asiguratorul RCA la plata unor penalități odată cu împlinirea

celor 30 de zile de la data înaintării cererii de despăgubire de către asigurat ori de către partea prejudiciată, au fost modificate de către instanțele de control judiciar, odată cu soluționarea cauzei în calea de atac, instanțele interpretând în mod greșit norma legală, în sensul că indiferent de context sau de temeinicia motivelor invocate de către asiguratorul RCA, singurul moment de la care se pot solicita penalități este cel de 10 zile de la data primirii hotărârii definitive.

Opinăm a fi total eronată o astfel de interpretare, pentru că, practic astfel se creează un avantaj asiguratorului RCA, în detrimentul persoanei prejudiciate sau a asiguratului, prin conferirea unui adevărat termen de grație, de 10 zile, pentru stingerea unei obligații certe, lichide și exigibile.

Mai mult decât atât, o astfel de ambiguitate juridică ar goli de conținut și efecte dispozițiile articolului 21 alin. (1) din Legea nr. 132/2017, conform căruia, în sarcina asiguratorului cad o serie obligații, încurajând astfel comportamentul abuziv al acestui tip de operator economic, de a înainta oferte de despăgubire diminuate nejustificat, prin aceea că timpul îndelungat de soluționare a litigiului profită acestuia, plata realizându-se și după un interval de 4-5 ani de la momentul producerii prejudiciului, situație care profită evident exclusiv asiguratorului, acesta așteptând perioade îndelungate până la pronunțarea unor hotărâri judecătorești, fără a avea riscul de a plăti penalități pentru aceste întâzieri, persoana prejudiciată fiind singura care suportă și aceste consecințe.

Menirea aplicării acestor penalități de întâziere, au drept scop sancționarea asiguratorului pentru derogarea de la normele legale și totodată descurajarea acestuia de a mai promova practici tendențioase în detrimentul păgubiților.

În plus, riscul de a achita aceste penalități de întâziere în cazul tuturor cererilor de despăgubire respinse, nesoluționate sau cărora li se răspunde cu oferte diminuate nejustificat, în mod cert va determina din partea asiguratorilor o asumare a obligațiilor legale și îi va constrânge să înainteze oferte corecte și conforme, ceea ce va conduce și la degrevarea instanțelor de judecată de soluționarea acestor tipuri de litigii.

Este util a ține cont și de faptul că, în esență, persoana prejudiciată, pe toată perioada necesară soluționării cererii de despăgubire, pe cale amiabilă sau prin intermediul instanței de judecată, fie nu poate utiliza bunul avariât în urma accidentului fie, în cazurile grave, în care accidentul se soldează cu vătămări corporale sau deces, este obligată să suporte din fonduri proprii costurile diferitelor servicii pe care trebuie să le utilizeze pentru a își recăpăta sau îmbunătăți sănătatea și capacitatea de muncă sau pentru a se bucura de minimă satisfacție morală compensatorie care să-i aline suferința îndurată din urma unui eveniment rutier.

Este adevărat faptul că Legea nr. 132/2017 obligă asiguratorul RCA la plata către persoana prejudiciată a tuturor costurilor ocazionate cu soluționarea litigiului, însă acest lucru nu se întâmplă decât la momentul soluționării definitive a diferendului, ceea ce înseamnă că și din această perspectivă cel care solicită despăgubirile este cel care are condiția cea mai grea.

Totodată, trebuie să ținem cont și de perioada lungă de timp necesară obținerii de către persoana prejudiciată a unei hotărâri definitive din partea unei

instanțe de judecată, perioadă care, în unele cazuri, se poate întinde pe mai mulți ani, funcție de complexitatea litigiului.

Așadar, pentru corectarea acestei norme legale care, în mod evident, dezavantajează persoana prejudiciată, este necesară modificarea și completarea în special a prevederilor alin. (1), (2), (4) și (5) ale art. 21 și art. 23 alin. (5) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, cu modificările și completările ulterioare.

Această modificare presupune realizarea unei separări clare între situația cererii de despăgubire soluționată pe cale amiabilă și cea pentru care este necesară intervenția instanțelor de judecată.

Nu în ultimul rând, se impune și completarea aliniatului (5) al articolului 22 din Legea nr. 132/2017 în sensul menționării jurisprudenței ca și criteriu de stabilire a întinderii prejudiciului. Deși în reglementările anterioare în materia asigurărilor jurisprudența era indicată în mod expres ca și criteriu de stabilire a daunelor morale, prevederile Legii nr. 132/2017 nu mai includ acest criteriu.

Apreciem că se impune adăugarea acestui criteriu prin prisma faptului că, în lipsa acestuia, asiguratorii sau instanțele de judecată ar putea pronunța soluții total diferite în spețe similare și astfel se creează un puternic sentiment de nedreptate în rândul persoanele prejudiciate. Jurisprudența națională indicată drept criteriu legal va limitate această inechitate care s-ar putea naște în cazul soluționării cererilor de despăgubire.

În concluzie, stimați colegi parlamentari, vă solicităm respectuos să luați act de situația dificilă în care se află cetățenii români afectați în urma unui accident de vehicule și împreună, să venim în sprijinul acestora, prin adoptarea prezentului proiect legislativ.

Inițiator:

Deputat LILIAN SCRIPNIC

LISTA

Suținătorilor propunerii legislative - „Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie”

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
1.	Scripnic Lilian	AUR	
2	SIMON GEORGE NICOLAE	AUR	
3	STOICA CIPRIAN-TITI	A.U.R.	
4	Enachi Raisa	AUR	
5	ACATRINEI DOBOL	AUR	
6	Ivănuta' Găstian	AUR	
7	Abişkanu Mihail	AUR	
8	Badra Georgel	AUR	
9	DAMUREANU PINGO	AUR	
10	NAGY VASILE	AUR	
11	~~Focşa Viorel~~	AUR	
12	SERBAN EMIANA	AUR	
13	COLEŞA IULIE-ALINA	AUR	
14	Lucian Florin Tuşcaşu	AUR	
15	Grădinaru Rodu	AUR	

LISTA

Suținătorilor propunerii legislative – „Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie”

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
16	DUHITRINA MITREA	AUR	
17	ANDRUSCĂ ANTONIO	A.U.R.	
18	TANPASA DAN	AUR	
19	AXINIA ADEVAN GEORGE	AUR	
20	DARIUS POP	AUR	
21	SUCIU Sebastian	AUR	
22	DUMITRU FLORIN	AUR	
23	VLADUTI BOZEL	AUR	
24	BALABASCIOC CĂLIN	AUR	
25	VITUS PAUNESCU	AUR	
26	SORIN MUNCACIU	AUR	

LISTA

Suținătorilor propunerii legislative – „Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie”

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
27	CLAUDIU TĂRZIU	AUR	
28	MATEESCU Sorin	AUR	
29	Buzica Andrei	AUR	
30	Costea Adrian	AUR	
31	BOANCA ROȘCA	AUR	
32	CALINA, DORINEL	AUR	
33	Laric Ștefan	AUR	